

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/18529 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 5 november 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 3 april 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 november 2007, verzonden op 8 november 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 28 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

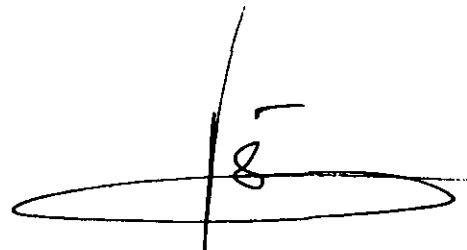
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 december 2007

282-501.

Verzonden: 24 december 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/18529

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 5 november 2007

inzake

geboren op
nationaliteit: Sierraleetonse,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. F.J.M. Schonkeren,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. J. ten Berg.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de minister van Justitie.

Bij besluit van 3 april 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 24 september 2007, waar eiser is verschenen bij gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 3 april 2007 in rechte stand kan houden.
2. De rechtbank gaat bij de beoordeling van het beroep uit van de volgende feiten.
3. Eiser heeft op 31 januari 2002 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000).

Bij besluit van 10 april 2002 is deze aanvraag ingewilligd en is eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, met ingang van 31 januari 2002, geldig tot 31 januari 2005. Op 27 oktober 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vw 2000.

4. De rechtbank overweegt als volgt.

5. Een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kan ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.

6. Ingevolge artikel 32, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlengen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, is komen te vervallen.

7. De rechtbank stelt vast dat eiser geen gronden heeft aangevoerd tegen verweerders beëindiging op 16 september 2002 van het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Sierra Leone, welke beëindiging door de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State bij uitspraak van 26 februari 2003 (JV 2003/140) als rechtmatig is geoordeeld. Derhalve heeft verweerder zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat gezien de huidige situatie de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, is komen te vervallen.

8. Eisers gemachtigde heeft betoogd dat eisers aanvraag niet meer kon worden afgewezen op de grond, bedoeld in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, nu op het moment van het bestreden besluit de duur waarvoor de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd aan eiser was verleend was verstreken, en een eenmaal verlopen verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd niet meer kan worden ingetrokken.

9. De rechtbank volgt dit betoog niet. Uit artikel 34 van de Vw 2000 volgt dat het moment waarop de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afloopt het ijkpunt is voor de vaststelling of een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kan worden verleend of moet worden afgewezen. In casu is dat 31 januari 2005. De rechtbank vermag niet in te zien dat de vraag of een grond als bedoeld in artikel 32, eerste lid, van de Vw 2000 zich voordoet niet achteraf zou kunnen worden beantwoord. Het betreft immers niet meer of minder dan een bestuurlijk oordeel over de rechtsgevolgen van een op een rechtens relevant moment bestaande feitelijke toestand. De omstandigheid dat intrekking van een reeds verlopen verblijfsvergunning – de intrekking met terugwerkende kracht buiten beschouwing gelaten – zinledig zou zijn maakt dat niet anders.

10. Verder stelt eiser in beroep dat de omstandigheid dat de afschaffing van het categoriale beschermingsbeleid inzake Sierra Leone in de Staatscourant is gepubliceerd geen afbreuk doet aan de gerechtvaardigheid van het opgewekte vertrouwen, nu verweerder de afschaffing van dit beleid van categoriale bescherming jarenlang niet aan hem heeft tegengeworpen. Naar de mening van eiser mag van verweerder immers een redelijke voortvarendheid worden verwacht bij het verbinden van consequenties voor individuele vergunninghouders aan een dergelijke beleidswijziging.

De rechtbank stelt in dit verband allereerst vast dat verweerder bij brief van 16 september 2002 (TK 2000-2001, 19637, nr. 683) de Tweede Kamer heeft bericht dat is besloten het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers van Sierra Leone nationaliteit te beëindigen. Uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 8 juli 2002 (DPV/AM-754474) blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Sierra Leone in het algemeen is verbeterd en niet van dusdanige aard is dat deze zou leiden tot de conclusie dat het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid in de zin van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is geïndiceerd. De Tweede Kamer heeft op 31 oktober 2002 met deze beleidswijziging ingestemd. Bij uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) van 26 februari 2003 (200206678/1, JV 2003/140, LJN: AF9731) is overwogen dat verweerder zich op basis van de daartoe in aanmerking genomen omstandigheden in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de veiligheidssituatie in Sierra Leone zodanig ten goede is veranderd dat niet langer categoriale bescherming behoeft te worden geboden. Hiermee is het beleid van verweerder, zoals neergelegd in de brief van 16 september 2002, op grond waarvan het categoriale beschermingsbeleid voor Sierra Leone is beëindigd, door de ABRS gesanctioneerd.

11. Gelet op het gewijzigde beleid en gelet op de ruime beoordelingsmarge die verweerder toekomt bij de vraag of een categoriaal beschermingsbeleid moet worden gevoerd, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen. Dat verweerder zich niet kan baseren op de beëindiging van het categoriaal beschermingsbeleid, nu dit reeds dateert van 16 september 2002 en eiser derhalve een gerechtvaardigd vertrouwen had dat dit hem niet zou worden tegengeworpen, kan niet worden gevolgd. De rechtbank wijst er op dat aan eiser een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd is verleend, welke dus een tijdelijk karakter droeg. Voorts was deze verblijfsvergunning verleend vanwege de algehele situatie in zijn land van herkomst. Eiser mocht er derhalve niet zondermeer op vertrouwen dat deze verblijfsvergunning zou worden omgezet in een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd. Voorts acht de rechtbank ten aanzien van het bij eiser opgewekte vertrouwen van belang dat de afschaffing van het categoriale beschermingsbeleid inzake Sierra Leone bij Tussentijds Bericht Vreemdelingencirculaire (TBV) 2002/45 op 8 november 2002 in de Staatscourant is bekendgemaakt. Vanaf deze datum wist of had eiser kunnen weten dat de aan hem verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van dit beleid op enig moment zou worden ingetrokken door verweerder dan wel dat een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd zou worden afgewezen.

12. In dit licht bezien levert de omstandigheid dat verweerder voortvarender te werk had kunnen gaan door eerder op de onderhavige aanvraag te beslissen dan wel op een eerder moment reeds het besluit te nemen om de aan eiser verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 32, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 in te trekken, naar het oordeel van de rechtbank geen gerechtvaardigd opgewekt vertrouwen op grond waarvan verweerder de onderhavige aanvraag van eiser had moeten inwilligen.

13. Met betrekking tot de vraag of verweerder zich tevens op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning nu hij noch ten tijde van de aan hem verleende verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, noch ten tijde van het bestreden besluit in aanmerking kwam voor toelating op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a tot en met c, van de Vw 2000 genoemde gronden overweegt de rechtbank als volgt.

14. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser - kort samengevat - aangevoerd dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omdat de West Side Boys naar hem op zoek waren nadat hij een interview had gegeven op televisie, waarin hij zich negatief had uitgelaten over de West Side Boys. Toen eiser van zee terug kwam zijn de West Side Boys bij de moeder van eiser langs geweest en hebben zij naar eiser geïnformeerd, waarbij zijn moeder werd geslagen. Toen eiser dit hoorde is hij gevlucht. Eiser vreest bij terugkeer vermoord te worden door de West Side Boys.

15. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.

16. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

17. Namens eiser is dienaangaande allereerst betoogd dat artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000 enkel van toepassing is bij de beoordeling van aanvragen in de zin van artikel 28 van de Vw 2000, en derhalve niet bij de beoordeling van de onderhavige aanvraag.

18. De rechtbank volgt dit betoog niet. Het toetsingskader van artikel 34 j° 32 van de Vw 2000 vergt immers een beoordeling of zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afloopt, een van de gronden, bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 voordoet. Die beoordeling dient plaats te vinden met inachtneming van het bepaalde in de artikelen 30 en 31 van de Vw 2000. Het gegeven dat aan eiser eerder een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is verleend, betekent dan ook geenszins dat verweerder bij de beoordeling of eiser aanspraak kon maken op verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000 niet langer het bepaalde artikel 31, eerste lid, onder f, van de Vw 2000 mocht tegenwerpen.

19. Verweerder heeft gesteld dat de reden die eiser heeft aangevoerd voor het feit dat hij geen enkel document met betrekking tot zijn identiteit of nationaliteit heeft overgelegd, namelijk dat hij zijn paspoort, identiteitskaart en studentenkaart niet thuis kon ophalen vanwege zijn problemen, als volstrekt onvoldoende van de hand moet worden gewezen. Verweerder heeft hierbij betrokken dat de verklaringen van eiser met betrekking tot zijn problemen met de West Side Boys niet geloofwaardig worden geacht. Anders dan eiser is verweerder van mening dat hierbij geen sprake is van een cirkelredenering nu verweerder de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiser op zichzelf heeft beoordeeld. Voorts heeft

verweerder gesteld dat eiser onvoldoende concrete en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn reisroute. Hierbij acht verweerder het weinig aannemelijk dat VN-medewerkers eiser illegaal het land uit zouden smokkelen. Verder verwacht verweerder van een persoon die heeft verklaard per boot van Sierra Leone naar Nederland te zijn gereisd, dat hij meer informatie kan verschaffen over deze boot. Dit klemt temeer nu eiser heeft verklaard dat hij zelf jarenlang op een boot heeft gewerkt als visser. De redenen die door eiser worden aangevoerd acht verweerder onvoldoende om eiser niet tegen te werpen dat hij meer gedetailleerde verklaringen had dienen af te leggen omtrent zijn reis naar Nederland.

20. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich op grond van het voorgaande in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser verwijtbaar geen documenten heeft overgelegd die voor zijn aanvraag van belang zijn en waarmee hij zijn identiteit, nationaliteit en reisroute zou kunnen aantonen. Onder deze omstandigheden dient volgens vaste jurisprudentie van het relaas een positieve overtuigingskracht uit te gaan. Met verweerder is de rechtbank overigens van oordeel dat – anders dan door eiser is betoogd – geen sprake is van een cirkelredenering nu verweerder de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiser op zichzelf heeft beoordeeld, en zijn oordeel dienaangaande aldus niet op het toerekenbaar ontbreken van documenten en van concrete en verifieerbare informatie omtrent de reisroute heeft gebaseerd.

21. Verweerder heeft eiser tegengeworpen dat hij dusdanig vage, summiere en bevreemdingwekkende verklaringen heeft afgelegd, dat aan zijn relaas positieve overtuigingskracht ontbreekt.

22. Zo heeft eiser verklaard dat hij voor de Sierra Leone Broadcasting Service een negatieve getuigenis heeft afgelegd over de West Side Boys, maar weet hij niet exact op welke datum dit interview heeft plaatsgevonden. Verder weet hij de naam van de journalist die hem heeft geïnterviewd niet en weet hij de naam van het tv-programma niet waarvoor hij is geïnterviewd. Temeer nu dit geen alledaagse gebeurtenis was, mag van eiser worden verwacht dat hij hieromtrent meer informatie kan verschaffen.

Voorts acht verweerder het niet overtuigend dat de West Side Boys drie jaar na het gestelde interview nog naar eiser op zoek zouden zijn. Hierbij is het tijdsverloop van belang, maar bovenal de informatie uit het US State Departement Report van 4 maart 2002 waaruit blijkt dat de West Side Boys eind 2000 zijn ontmanteld en er sindsdien geen incidenten meer zijn gerapporteerd. Het wekt dan bevreemding dat de West Side Boys in 2001, gehuld in kleding waarop West Side Boys staat, in op zoek gaan naar eiser. Het voorgaande klemt temeer nu deze groepering niet de macht heeft in

Dat volgens eiser de West Side Boys nog actief zouden zijn in Sierra Leone vormt voor verweerder geen aanleiding om zijn mening te herzien. De informatie die eiser hieromtrent heeft overgelegd betreft slechts één incident met een sterk individualistisch karakter.

De conclusie dat eenieder die zich in het verleden negatief heeft uitgelaten in de media over de West Side Boys nog steeds heeft te vrezen, wordt niet gevolgd.

De verklaring van eiser dat hij op 10 december 2001 is gevlucht toen hij de West Side Boys in zijn woning zag, ontbeert eveneens positieve overtuigingskracht aldus verweerder. Eiser heeft verklaard dat er twee West Side Boys voor zijn huis stonden, maar kon desalniettemin ongehinderd het huis van de overburen, waar hij verbleef, verlaten.

Verder stelt eiser dat hij het binnenland in is gevlucht, maar weet hij niet in welk dorp hij zich bij de Chief heeft gemeld, wat de naam was van deze Chief en naar welk VN-kamp deze Chief hem heeft gebracht. Dat eiser het gebied niet kende wordt een ontoereikende verklaring geacht.

23. Marginaal toetsend is de rechter van oordeel dat verweerder met het voorgaande - in onderlinge samenhang bezien - voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig te achten.

24. Gezien het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden, waardoor verweerder terecht de aanvraag van eiser om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vw 2000 heeft afgewezen.

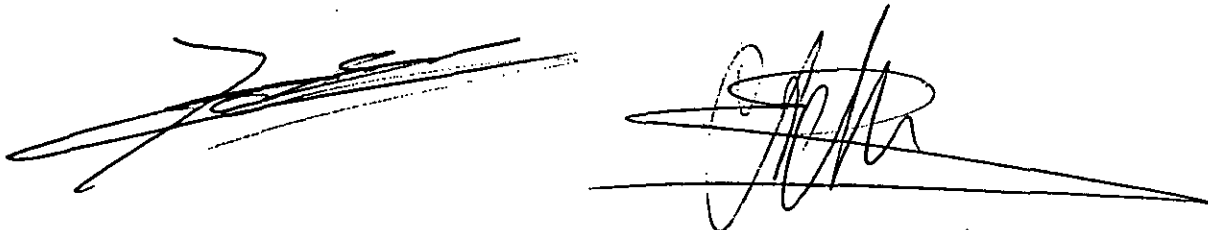
25. Het beroep is derhalve ongegrond.

26. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.F.C.J. Mosheuvel als rechter in tegenwoordigheid van
mr. drs. C.R. Jansen als griffier en uitgesproken in het openbaar op 5 november 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: **08 NOV. 2007**

Smidspad 31
5046 JA Tilburg
Telefoon
013-5335472
Fax
013-5335508

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van
State
Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

Tilburg, 28 november 2007
Inzake: hoger beroep van
IND-dossiernummer: 0201-31-2027

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
29 NOV 2007	
ZAAKNR.	8296
ASG:	1/02
VERAMMELD OP:	PAR:

Per fax ontv:
28-11-07/4

HOGER BEROEPSCHRIFT

Edelgrootachtbare Heer of Vrouwe,

Middels dit hoger beroepschrift wordt namens de heer , geboren op
(hierna te noemen: betrokkene), van Sierraleoonse nationaliteit, hoger beroep
ingesteld tegen de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Herto-
genbosch, d.d. 5 november 2007 (Awb 07/18529).

Betrokkene heeft mij bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep. Hij kiest
domicilie op mijn kantooradres.

Bijgaand treft u aan een kopie van de bestreden uitspraak van de Rechtbank d.d. 5 november
2007, welke op 8 november 2007 aan mij per aangetekende post is verzonden.

In de uitspraak wordt het namens betrokkene ingestelde beroep tegen de beschikking van de
Staatssecretaris van Justitie (hierna te noemen: verweerder) d.d. 3 april 2007, waarbij de
aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd is afgewezen,
ongegrond verklaard.

Betrokkene kan zich in de bestreden uitspraak niet vinden en voert daartegen de volgende
grieven aan.

*Grief 1: Ten onrechte overweegt de Rechtbank dat verweerder zich terecht heeft gebaseerd op
de afschaffing van het beleid van categorale bescherming en dat er geen sprake is
van gerechtvaardigd opgewekt vertrouwen bij eiser dat dit niet aan hem zou worden
tegengeworpen. In dit verband heeft de Rechtbank eveneens ten onrechte overwogen*

dat de omstandigheid dat verweerder voortvarender te werk had kunnen gaan geen gerechtvaardigd vertrouwen oplevert op grond waarvan verweerder de onderhavige aanvraag van eiser had moeten inwilligen.

Deze grief richt zich tegen de rechtsoverwegingen 11 en 12 van de aangevallen uitspraak.

Uit de bestreden rechtsoverweging volgt dat de Rechtbank haar standpunt baseert op de omstandigheid dat de afschaffing van het beleid voor categorale bescherming is gepubliceerd, zodat ook betrokkene hiervan op de hoogte kon zijn.

Betrokkene stelt zich op het standpunt dat juist de publicatie van de afschaffing van het beleid van categorale bescherming redengevend is voor de opwekking van het gerechtvaardigde vertrouwen. Betrokkene had er immers op mogen rekenen dat verweerder binnen een redelijke termijn zou handelen naar het gepubliceerde beleid en dus de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd (die geldig was tot 31 januari 2005) zou intrekken. De omstandigheid dat deze verblijfsvergunning desondanks niet is ingetrokken in combinatie met het grote tijdsverloop hebben bij betrokkene het gerechtvaardigde vertrouwen opgewekt.

Betrokkene concludeert tevens dat de Rechtbank heeft miskend dat verweerder in het geheel geen uitleg heeft kunnen geven over het zeer grote tijdsverloop en de reden van het niet intrekken van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd. De Rechtbank heeft dan ook miskend dat verweerder niet heeft gemotiveerd waarom de afschaffing van het beleid van categorale bescherming niet heeft geleid tot intrekking van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, maar wel leidt tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd.

Betrokkene wijst er verder op dat hij in de zienswijze en in beroep heeft aangevoerd dat het grote tijdsverloop heeft geleid tot rechtsverwerking: verweerder kan in redelijkheid niet na zoveel jaren nog een beroep doen op de afschaffing van het beleid van categorale bescherming. Betrokkene wijst erop dat de Rechtbank heeft nagelaten hieraan een overweging te wijden.

Gelet op het voorgaande had de Rechtbank niet tot de aangevallen rechtsoverwegingen mogen komen.

Grief 2: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder bij de beoordeling van de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd toepassing kan geven aan art. 31 lid 2 Vw.

Deze grief richt zich tegen rechtsoverweging 18 van de aangevallen uitspraak.

Betrokkene wijst erop dat de Rechtbank heeft miskend dat uit de tekst van de aanhef van art. 31 Vw blijkt dat deze bepaling uitsluitend ziet op een aanvraag in het kader van art. 28 Vw. Verder heeft de Rechtbank miskend dat de onderhavige aanvraag een aanvraag in het kader

van art. 33 Vw betreft. Betrokkene concludeert dan ook dat de wetgever er kennelijk voor gekozen heeft om de omstandigheden als genoemd in art. 31 lid 2 Vw niet aan asielzoekers tegen te werpen, waarvan de geldigheidsduur van de verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verlopen. Deze keuze blijkt ondubbelzinnig uit de aanhef van art. 31 Vw.

Betrokkene wijst er in dit verband nog op dat vanwege het vollopen van de geldigheidsduur van de verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd bij de beoordeling van de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd wel materieel getoetst kan worden aan de gronden als genoemd in art. 29 lid 1 Vw, maar dat een dergelijke verblijfsvergunning niet (meer) verleend kan worden.

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de Rechtbank verweerder ten onrechte is gevolgd in het van toepassing zijn van art. 31 lid 2 sub f Vw, hetgeen de consequentie heeft dat ten onrechte is getoetst aan het criterium “positieve overtuigingskracht”.

De aangevallen rechtsoverweging kan derhalve geen stand houden.

Grief 3: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser toerekenbaar geen documenten met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit en reisroute heeft overgelegd en dat daarom van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan.

Deze grief richt zich tegen rechtsoverweging 20 van de aangevallen uitspraak.

Betrokkene concludeert dat de Rechtbank toepassing heeft gegeven aan art. 31 lid 2 sub f Vw, hetgeen naar de mening van betrokkene gelet op hetgeen ter toelichting op grief 2 is aangevoerd onjuist is. De Rechtbank heeft derhalve miskend dat het ontbreken van documenten bij de beoordeling van deze aanvraag niet kan leiden tot de tegenwerping van art. 31 lid 2 sub f Vw.

Grief 4: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder - marginaal toetsend - voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om te concluderen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht mist en derhalve ongeloofwaardig is.

Deze grief richt zich tegen rechtsoverweging 23 van de aangevallen uitspraak.

Uit hetgeen ter toelichting op de grieven 1 tot en met 3 is aangevoerd dient te worden geconcludeerd dat art. 31 lid 2 sub f Vw niet aan betrokkene kan worden tegengeworpen, zodat verweerder ten onrechte heeft criterium “positieve overtuigingskracht” heeft toegepast. Het stond verweerder wel vrij om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van betrokkene in het kader van de onderhavige aanvraag te beoordelen, maar daarbij mocht verweerder niet het

criterium “positieve overtuigingskracht” toepassen. Verweerder heeft de geloofwaardigheid van het asielrelaas derhalve getoetst met gebruikmaking van een te streng en onjuist criterium. De Rechtbank heeft dit miskend.

Bovendien heeft de Rechtbank miskend dat het standpunt van verweerder, dat de West Side Boys eind 2000 zijn ontmanteld en dat het daarom ongeloofwaardig is dat betrokkene in 2001 nog problemen van deze groepering ondervindt, is weerlegd door verwijzing naar een in de media gepubliceerde gebeurtenis waarbij ex-leden van de West Side Boys journalisten hebben bedreigd. De Rechtbank heeft derhalve miskend dat de enkele ontmanteling van de West Side Boys in 2000, nu dit niet betekent dat de leden zich onthouden van bedreigingen, geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen en de vrees van betrokkene. Aangezien de ontmanteling van de West Side Boys en de gevolgtrekking van verweerder daaruit de kern van de motivering van de beschikking van verweerder betreffen, had de Rechtbank het oordeel omtrent de positieve overtuigingskracht van het asielrelaas niet in stand mogen laten.

Grief 5: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt mocht stellen dat eiser niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning op een van de in art. 29 Vw genoemde gronden. Daarmee heeft de Rechtbank ten onrechte geaccordeerd dat verweerder eiser niet in aanmerking heeft gebracht voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

Deze grief richt zich tegen de rechtsoverweging 24 van de aangevallen uitspraak.

Uit hetgeen onder de grieven 1 t/m 4 is aangevoerd dient te worden geconcludeerd dat deze rechtsoverweging geen stand kan houden.

Grief 6: Ten onrechte heeft de Rechtbank het namens betrokkene ingediende beroep ongegrond verklaard en nagelaten de beschikking van 3 april 2007 te vernietigen.

Uit hetgeen ten aanzien van de grieven 1 t/m 5 is aangevoerd volgt dat betrokkene zich op het standpunt stelt dat zijn beroep gegrond had dienen te worden verklaard en dat de beschikking d.d. 3 april 2007 had dienen te worden vernietigd.

MET CONCLUSIE:

Betrokkene verzoekt de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State de bestreden uitspraak van de Rechtbank te ‘s-Gravenhage, zittinghoudende te ‘s-Hertogenbosch, d.d. 5 november 2007 te vernietigen en, opnieuw rechtdoende, het op 1 mei 2007 ingediende beroep alsnog gegrond te verklaren en de beschikking van 3 april 2007 te vernietigen.

F.J.M. Schonkeren
gemachtigde